

Minimálně osm let už na něj nemyslela. Zapomněla, jak chutnají jeho slova, polibky, jakou něhou vládnu jeho ruce, kterými ji hladil po lopatkách, prsech a stehnech. Dva roky po Bohdančině narození úspěšně i neúspěšně zapomínala, zasouvala hluboko vzpomínky na rozechvění, když byl jejím milencem. Stýskalo se jí po tom pěkném, co mezi nimi bylo... a stejně programově vytěsňovala to špatné, aby se nezbláznila. Naučila se žít v celibátu a s každým rokem navíc si uvědomovala, že jí to mužské chtění vlastně vůbec neschází, neláká ji a nepronásleduje ani ve snech. Proč by mělo? říkala si. Uklidňovala se – nebo spíš si namlouvala –, že jí ten chlapský chtíč stejně jen zraňoval, ubíjel a spaloval. Nalhala úspěšně sama sobě, že by už nedovolila žádným dlaním, aby se jí dotýkaly tak něžně a na těch místech, kde byl naposledy Leonard.

A pak ji to dohnalo s o to větší silou, s o to větší razancí!

Lež, kterou si pustila do žil jako jed, začala pomalu ze svého těla odsávat. A mohl za to David, který ji v poměrně krátké době rozbrnkal tak, jak se to podobně před lety podařilo Leovi. Hrál si s ní, jako by byla loutna, která láká jeho prsty k zabrnkání... ale je mu zapovězená, zakletá a svou nedotknutelností o to víc chtěná. Loutna ležela v koutě, on se jí bál, jenže si v tom záchvěvu vlastní nejistoty nevyšiml, že ona už chce, aby ten vydutý korpus drnkacího nástroje hnětl ve své dlani.

„Dáš si čaj?“ zeptal se jí, když si sedla na jeho postel.

Snažil se rozpoznat, jestli s ním Mariana žensky koketuje, ale nic takového nenaznačovala, a on se bál překročit tu hranici mezi přátelským a mileneckým poutem. A přitom si tak moc přál zase se po dlouhé době zabořit do ženské, užít si tu fyzickou rozkoš!

Dal jí pusu.

Neprotestovala.

Ale ani se nezapojila víc.

Držela si jazyk důsledně na vrchním patře, takže jejich polibek vyzněl sice pozitivně, ale poněkud vlažně.

Pohládl ji po krku.

Nechala se.

Držela ale pózu jako ostražitá užovka.

Poněkud nešikovně jí dal ruku do výstřihu.

Stáhla ruce k sobě, jako by se až takové důvěrnosti bála, ale nakonec ty ruce odtáhla od sebe a on se mohl dotknout její kůže. Jejího pravého prsa.

Víc mu ale nedovolila.

Myslel si, že je jí trochu proti vůli... přece jenom žije jako poustevník a prakticky jí nemá co nabídnout – kromě studené postele ve své chatce ze dřeva, která mu skýtala závětrí hodné tak bezdomovce.

Nevěděl, že když odcházela do chladné noci a mířila k domovu, litovala své odtažitosti, i když její tělo bylo napnuté jako chtivá struna, toužící po prvním brnknutí.

Když dorazila, uvítala ji Bohdanka s Mikulášem, který se krčil v jejím náručí. „Víš, koho jsme s babičkou potkaly na procházce?“ ptala se, ale na odpověď nečekala. „Bábu Black! Šla z hospody U mostu, smrděla, byla opilá a chtěla po nás peníze.“

.....

Nakonec Jonáš přišel o pět minut dřív, ale obchod byl prázdný a po ranní návštěvě té holčičky se tam nemihla ani noha, takže v poklidu zavřel krám a odebral se i s Holubem do zadní části Zverimexu, kde měl příjemně vytopenou kuchyňku. Hodil si do mikrovlnky čínské nudle s masem, které tam měl od včerejška, do konvice napustil vodu na čaj... a než se oba přístroje stačily s hlasitým cinknutím vypnout, spustil směrem k Jonášovi: „Přemýšlel jsem nad vším, Holube, a rozhodl jsem se, že to setkání s Bohdankou risknu. Asi bych si vyčítal, že jsem tvoji prosbu nevyslyšel... a souhlasím s tebou, že by člověk měl aspoň orientačně vědět, kde má kořeny. Já třeba svou mámu neznám, opustila mě – a dodnes to prázdně mám v sobě.“

Jonáš s povděkem usrkl čaj, který mu přistál pod promrzlými dlaněmi.

„To rád slyším. Kdy a kde, Leo?“

„Díval jsem se do kalendáře. Jedenáctého ledna má Bohdana svátek. Když jsem nestihl být dárek k Ježíšku, budu aspoň k jmeninám. Půjedu za vámi do Přerova a počkám na vás v Restauraci U Labutě... Tam to znám, kdysi jsem tam dostal solidní kartáč od tvé babičky Hedviky. Ve tři odpoledne se setkám s tebou, řekneš mi, jak to vypadá, dáme si fir'ana na kuráž – no, a ve čtyři by mohla přijít dcera. Stůl objednáme a útratu platím. Mám jen jednu podmínku. Máma o tom setkání s Bohdankou bude vědět!“

Leonard netušil, že tou poslední otázkou tak trochu sekl do Jonášova bolavého místa. A Jonáš zase nevěděl, že Leo si svou schůzku s dcerou dopřál jen díky tomu, že se rozhodl už za pár dnů zmizet z České republiky, a tudíž se nemusel bát dalších závazků, které by mu ze setkání mohly popřípadě plynout. Prostě že žádné další příště už nebude. Než se všichni stihnou otočit za tím setkáním s ním, bude on už pobývat v Peru, kde má dojednaný jeden zvlášť dobrý kšeft, kterým se zabezpečí do konce života. Pro začátek tam ale bude sekat latinu v jedné přírodní rezervaci, kde bude mít na starosti amazónky modrohlavé a zlatouché, kondory jihoamerické i trnovce černé, pro něž měl zvlášť velkou slabost. A až si získá důvěru místních, pustí se do dalších obchodů.

Těšil se, že konečně unikne Daliboru Karasovi, který se tváří, jak mu má být Leo vděčný za to, že ho po propuštění z kriminálu vzal pod svá křídla – a přitom tu z něj za pár korun dře kůži. To už se mu v Peru nestane.

„Promiň,“ otočil se na Michala, „měl jsem náročný týden.“

Vstal od svého psacího stolu, došel k nočnímu stolku, sáhl do spodního šuplíku a podal Michalovi do ruky mírně umolousanou obálku, která pořád smrděla jako zapařené houby. Sám si vedle něj sedl, objal ho a pozoroval milencovy ruce, které se vypořádávaly s tou zatuchlou schránkou, v níž byla uložena celá ta zrada. Položil mu hlavu na rameno, aby se nemusel dívat, jak čte, jen se oddával jeho hlasu, který to kostrbaté psaní na papíře jaksi zhmotňoval. Jonáš přivřel bolestně oči a čekal, až přijde to slovo... slovo „vedl“, které řízne do jeho srdce silou a intenzitou žiletky.

„Mám podezření, že Miloš Černý má zájem odhalit Policii skupinu s pracovním názvem ARA. Pro ten případ tu nechávám důkaz. Potvrzuji, že Miloš Černý, narozený 22. října 1966 v Přerově, organizoval a vedl tuto pašeráckou skupinu, která se od 13. ledna 2005 podílela na nelegálním převozu ara kobaltového do České republiky. Organizoval v této věci ornitology z Portugalska, Brazílie a Německa.“ Michal dočetl a nevěřícně se otočil na Jonáše.

„Co to má znamenat, proboha?“

„Psal to Franc. Leonard Franc. Všechno je asi jinak, než jsem si v životě myslel, Míšo. Setkal jsem se ve středu s tím hajzlem Francem. Opil se a vyčetl mi, že do kšeftu s ara kobaltovými, který ho stál kriminál, ho zatáhl můj otec. Přes svého kamaráda, taky ornitologa, angažoval Leonarda, o němž z doslechu věděl, že rozumí papouškům a pracuje v kšeftě s exotickým ptactvem, přes který je schopen chovatelům prodat pašované druhy. Potřebovali ale zázemí a klece. Otec prý kamarádovi řekl, aby Leonardovi doporučil moji matku a pomalu k ní přetáhl chov amazónků černotemenných... než dojedou ten kšeft. Leonard Franc s tím souhlasil, otec byl spokojený, že to tak všechno klape... než zjistil, že Franc mu brousí za ženou. Pak se celá skupina ARA zhroutila. Franc chápal, že když čeká s mojí matkou dítě, a definitivně tak zničil mým rodičům manželství, přijde ze strany mého táty msta. Že všechno napráská... protože na životě po svém zranění už nelpěl. Už chápu, že ta jeho druhá autohavárie nebyla nehoda, ale prachobyčejná a zbabělá sebevražda. Ještě předtím ale táta opravdu stačil – zřejmě anonymně – celý případ nahlásit policajtům, kteří už měli stopu. Rozkryl jim celou skupinu, aby ztrestal France za to, že počal s mou matkou Bohdanku. Chápeš?“

Michal nevěřicně pokýval hlavou.

„To je šílený,“ hlesl až po chvíli.

„Táta uměl jazyky a měl styky s ornitology po celém světě. Organizoval asi přes jejich komunikační síť kšeft s ohroženými ptáky, zatímco máma se doma oddaně starala o bezcenné pěnkavy. Myslím, že ona doted' nic neví... a jestli jí Leonard řekl to, co mně, tak tomu nevěří. Jenže já mám důkaz v podobě tohoto dopisu.“

„Tohle psaní by přece ani pro policajty nebyl důkaz. Může to být podvrh, navíc je to psané podivně, skoro bych řekl až dětinsky. A navíc to písmo! Kostrbaté, školní a špatně čitelné, jako by to psal někde na koleně se dvěma promile v krvi.“

I na to měl Jonáš odpověď: „Leonard není žádný místní intelektuál ani myslitel. Spíše prošťáček, takže důkaz nastražil úměrně svému IQ. A Bába Black mi potvrdila, že když u ní táta bydlel, tak tam Franc několikrát byl na návštěvě. Poznala ho na fotce, kterou jsem jí ukázal, považovala ho za otcova kamaráda, dokonce o něm řekla, že byl sympat'ák!“

.....

Bába Black se poněkud nemotorně pohybovala kolem kuchyňské linky, na Marianinu otázku neodpověděla, zato něco velmi horečně hledala. Pak se plácla do hlavy, došla ke svému stolku u postele a vzala z něj dvě štamprle, původně z čirého skla. Zaplnila je až po okraj slivovicí a jednu z nich svezla po hladkém stole směrem k Marianě. Napila se, a když viděla, že snacha kroutí hlavou, hodila do sebe i její dobře odměřenou porci z loňských švestek.

„Byl tu,“ řekla, když s úšklebkem spolkla tu příjemně sžíravou bolest, kdy se slivovice přemísťuje z hrtanu do žaludku. Pak vstala, vytáhla šuplík v chodbě a vytáhl z něj Jonášovu rukavici, kterou položila Marianě do klína.

„Co tu chtěl?“ zajímalo ji, ale Bába Black jen krčila rameny.

„Usnula jsem. Prolézal Miloškův pokoj – ale co tam hledal, to netuším.“

Mariana se na ni úkosem podívala.

„Vážně ne!“ olízla si Bába prsty k jakési dětinsky směšné přísaze.

Aby ukázala dobrou vůli – už i za tu slivovici, která jí teď bude nějaký ten den dělat společnost v její samotě –, podala Marianě klíče od místnosti a dovolila jí, aby vešla. Netoužila se pak dívat do jejích očí, které Mari zabodávala do každého místa v pokoji, kde její milovaný muž dožíval poslední dny. Sedla si chvilku na jeho postel, potěšila se pohledem na obrázky ptáků, které si sem dal... a pak si otevřela skříň s oblečením, jeden jeho svetr si vzala a zabořila do něj svou tvář. Byla si jistá, že v té zatuchlé vlně cítí tělo Miloše i ruce mámy, která pro svého zetě svetr upletla.

Stála tak minutu, možná dvě... a možná i deset.

„Zbláznila ses, Mariano?“ nakoukla do místnosti Bába Black. V ruce už držela klíč od pokoje a nepokrytě dávala najevo, že si nepřeje, aby se víc hrabala ve věcech, které patřily jejímu synovi. Mari tušila, že ji chce zasypat výčitkami – a že ji od té hromady zlých slov zachránily jen slzy, které se jí s dravostí vodopádu rozlily po obličeji.

„Proč jsi vlastně přišla? Byla jsi tu naposledy před svatbou, to už je víc než čtvrt století. Od té doby ti Bába Black nestála ani za jedinou návštěvu!“

Podívala se do jejího nenávisť zkriveného obličeje a potichu řekla: „Jonáš se ztratil. Cítím, že je v nebezpečí. A potřebuji zjistit, co se stalo...“

„Jonáš? V nebezpečí?“ převalovala Bába na jazyku ta slova, jako by to byly jedovaté byliny, které se chystá vyplivnout na stůl. Mariana si byla jistá, že tahle prostoduchá stařena s vypitým mozkiem opravdu nic neví... protože kdyby věděla, teď by to ze sebe vysypala. Na to by jí její jednoduchá povaha stačila.

„Zřejmě udělal průšvih a schovává se!“

„Myslela sis, že je u mě?“ zeptala se Bába a Mari s posmrknutím kývla.

„Není... jak vidíš,“ rozhodila ruce do šíře svého miniaturního bytu, kterému už čtyřicet let říkala domov a nenáviděla ho stejně tak, jako všechny lidi kolem sebe. Ale Jonáše měla ráda... toho ano, i když ho vídala tak málo. Často na něj ale myslela.

Bába Black vstala, došla k polici, zaházené tolika věcmi, že bylo s podivem, že ji ještě hmoždinky ve zdi udržely. Vzala si krabičku, která byla ve vrchní části všech těch krámů – a položila ji na stůl. Pak věnovala dlouhý a významný pohled do zvětšených panenek Mariany. „Zeptám se karet, ty mě na rozdíl od lidí nikdy nezklamaly. Když se budeme obě soustředit, najdeme v nich pravdu. Učila mě je vykládat matčina sestra, moje kmotra – a to byla vědma, za kterou se táhli lidé z celé Anglie i Francie, viděla dál než ostatní a já... já to řemeslo zdědila po ní. Dokonce i ty cikánské karty,“ nadhodila si v levé ruce jejich balíček, „jsou původní.“